

ЛІТЕРАТУРА

1. Алюмовар П. "Все о моей матери" // *Киносценарии*. – М., 2000. – № 6. – С. 85-129.
2. Будний В., Ільницький М. Порівняльне літературознавство: Підручник. – К.: Вид. дім "Києво-Могилянська академія", 2008. – 430 с.
3. Уільямс Т. Мемуари / Пер. с англ. А. Чеботаря. – М.: Подкова: БСПРЕСС, 2001. – 356 с.
4. Уільямс Т. Трамвай "Желание"; Кошка на раскаленной крыше; Ночь игуаны. – СПб.: Азбука-классика, 2004. – 375 с.
5. Belsey C. *Desire. Love Stories in Western Culture*. – Oxford: Blackwell, 1994. – 256 p.
6. Brooks P. *Psychoanalysis and Storytelling*. – London: Blackwell, 1994. – 122 p.
7. Brooks P. *Reading for the Plot. Design and Intention in Narrative*. – Oxford: Clarendon, 1984. – 363 p.
8. Ignatieff M. *The Needs of Strangers*. – London: Hogarth, 1990. – 156 p.
9. Kristeva J. *Strangers to Ourselves* / Trans. Leon S. Roudiez. – New York: Columbia University Press, 1991. – 191 p.
10. Mitchell W. J. T. *Iconology: Image, Text, Ideology*. – Chicago: University of Chicago Press, 1986. – 236 p.
11. Smith R. R. *Freudian Haunting in Literature and Art*. – Edinburgh: Edinburgh UP, 2010. – 256 p.
12. Staels H. *The Literary Text as Talking Cure: A Psychoanalytic Interpretation of Restlessness* // *Mosaic*. – Vol. 44. – N 2 (June), 2011. – P. 53-66.
13. Williams T. *A Streetcar Named Desire*, with an introduction by the author. – New York: Signet, 1974. – 142 p.
14. Williams T. *Conversations with Tennessee Williams* / Ed. A. Devlin. – Jackson: University Press of Mississippi, 1986. – 369 p.

Отримано 4 березня 2012 р.

м. Київ

Припутень О. І. Євген Павлович Гребінка і Гребінківщина: Літературно-краєзнавчі нариси. – Полтава: ТОВ "АСМІ", 2011. – 384 с.

Книжка присвячена 200-річчю від дня народження відомого письменника Євгена Гребінки. Автор прагнув висвітлити маловідомі сторінки з його біографії. У I частині в розділі "Письменник Є. П. Гребінка та його родовід" мовиться про його походження, родичів та їхніх нащадків, про дитячі роки, навчання в Ніжинській гімназії вищих наук, коротку службу в резервному ескадроні 3-го полку легкої кавалерії, з якої зрозумів, що це не для нього, і поїхав до Петербурга. У місті письменник зосередився на написанні творів, які він називав байками і які принесли йому славу талановитого байкаря. У Петербурзі Є. Гребінка працює канцеляристом у комісії духовних училищ, старшим учителем російської мови і словесності в кадетському корпусі та в інституті корпусу гірничих інженерів, пізніше ще й в офіцерських класах морського кадетського корпусу; викладає російську мову у Дворянському полку. Він завжди вважав себе козаком і дуже цим пишався, зі спогадів сучасників, був розумний, веселий і надзвичайно привітний. Письменник багато працював, щоб вивести в люди своїх братів і сестру. У Петербурзі він познайомився з Т. Шевченком і допоміг поетові із виданням "Кобзаря" 1840 р. Там Гребінка пише оповідання, повісті, романи, переважно присвячені Україні, її побуту, історії, легендам, повір'ям. Твори написані російською, тому що публіка була винятково російськомовною.

До I частини ввійшли також матеріали про увічнення пам'яті Є. П. Гребінки, про його портрети та "Додаток".

II частина вмістила матеріали з історії міста Гребінки та сіл Гребінківського району.

С. С.

Нам
презентації

- gran Signore Ussuncassan Re di Persia nell'anno MCCCCLXXIII // *Secondo Volume delle navigationi et viaggi* raccolto gia da m. Gio. Battista Ramusio... – Venetia: Appresso i Giunti, 1583. – 256 p., 90 c., ill. – P. 113.
17. *Le Gofff*. Il meraviglioso e il quotidiano nell'Occidente medievale. – Roma-Bari: Editori Laterza, 2007. – 260 p.
18. *Perocco D.* Viaggiare e raccontare. Narrazioni di viaggio ed esperienze di racconto tra cinque e seicento. – Alessandria: Edizioni dell'Orso, 1997. – 160 p.
19. *Polo M.* Il libro di Marco Polo detto il Milione nella versione trecentesca dell'"ottimo" / A cura di D. Ponchiroli, introduzione di S. Solmi. – Torino: Einaudi, 1974, XXV. – 267 p.
20. *Romanin S.* Storia documentata di Venezia. – Venezia: Pietro Naratovich, 1853-55. – VV. 1-3.
21. *Tamborra A.* Problema turco e avamposto polacco fra Quattrocento e Cinquecento // *Italia, Venezia e Polonia tra Medio Evo e età moderna*. – Firenze, 1980. – 551 p. – P. 531-551.
22. *Vasolo C.* L'Europa del Giambuilari // *La nascita dell'Europa – Per una storia delle idee fra Italia e Polonia*. – Firenze, 1995. – P. 71-89.

Отримано 10 лютого 2012 р.

Кампанья-Лупія, Італія

**Большакова Т.Л., Любичанковский С.В. Леонид
Большаков: Автопортрет на фоне эпохи. –
Оренбург: Издательство ОГПУ, 2012. – 460 с.**

У виданні запропоновано портрет відомого письменника, дослідника російської та української літератур, краєзнавця, журналіста Леоніда Большакова (1924–2004). Для українського читача особливо цінні його архівні розшуки в царині шевченкознавства, оприлюднені в низці книжок, зокрема "Літа невольничі" (1971) та "Іхав поет із заслання..." (1977). Не цурався Л. Большаков і жанру науково-популярного нарису: "Іду до джерела" (1979), "Добро найкраще на світі" (1981), "Шляхами великої долі" (1984) та ін. Загалом його шевченкіана налічує понад 20 окремих видань, що побачили світ українською, російською, польською, румунською, вірменською, пушту й дарі мовами. Підсумковою стала монументальна тритомна "Биль о Тарасе" (1993), удостоєна Державної премії ім. Т.Г. Шевченка (1994). Тут скрупульозно вивчено життя Шевченка на засланні у 1847–1850 рр.

Авторка книжки, донька письменника Тетяна Большакова звернулася до щоденників батька, які він систематично вів двадцять років – з 1984 р. Розлого цитовані, вони дають змогу зазирнути у творчу лабораторію дослідника, умовно відтворити історію появи праць про Шевченка, непрості багаторічні пошуки автора в численних архівах Петербурга, Москви, Оренбурга, Києва. Саме Л. Большакову належить ідея заснування Інституту Тараса Шевченка в Оренбурзі 1993 р. Крім того, він уклав унікальний довідник "Оренбургская шевченковская энциклопедия: Тюрьма. Солдатчина. Ссылка" (1997), у якому вміщено понад півтори тисячі статей (нині доступний в інтернеті). 2001 р. вийшов коментар Л. Большакова до Щоденника Шевченка, щоправда, мізерним тиражем у 100 примірників. Загалом публікації науковця помітно збагатили біографічне шевченкознавство, стали незамінними в умовах важкодоступності використаних ним свого часу джерел.

Доповнюють видання про Л. Большакова коментарі, довідник персоналій та додатки, підготовлені С. Любичанковським.

О. Боронь

Шніцлер в інтер'єрі українського символізму"), література й нація ("Щоб нація жила..."), міжлітературні взаємини ("Про Євгена Маланюка, вписаного в польський пейзаж"), література в системі мистецтв ("Жива й всеосяжна єдність"), імагологія ("Євген Маланюк сьогодні і завтра"), інтертекстуальність ("Пам'ять тексту"), проблеми перекладу ("Сівач на три поля") та ін.

Перебравшись до столиці, О.Астаф'єв улився в чужий для себе світ, та його постать не загубилася в тіні великих сучасників, не злилася з ними та іншими. Сьогодні, читаючи "Орнаменти слова", намагаюся зрозуміти і прочитати в О.Астаф'єва те, що лишилося нерозгаданим у роки, коли він жив і творив у Борщеві, Зборові, Тернополі, Львові. Приємно, що Олександр відчуває глибокий містичний зв'язок із рідною землею, він невіддільний від тернополян, їхньої духовної енергії, прагнень, здобутків, тому талановиті книжки наших земляків не залишаються поза його увагою. У книжці вміщено статті про творчість Миколи Ткачука ("У вимірах інтерпретації", "Літературознавчий дискурс Миколи Ткачука"), Зоряни Лановик ("Перша біблійна праця з герменевтики"), Володимира Антофійчука ("Про літературні євангелія в українському одязі"), Мирослави Гнатюк

("Аналіз рукописів: від народження твору до народження письменника"), Романа Семкова ("Її величність Іронія"), Ігоря Котика ("З криниці ірраціонального").

Наш земляк – наче дерево, що своїм корінням упивається якомога глибше й міцніше у свій рідний тернопільський край, прагне ввібрати в себе щоби більше його живих соків, аби своєю кроною знову поринути в міжкультурну атмосферу інтелектуальних та естетичних змагань. Під час його приїздів до Тернополя ми часто із ним зустрічаємося, подовгу розмовляємо, обговорюємо нові книжки, фільми, художні виставки й театральні постановки. Але тепер ми вже ніби переносимося в минуле: згадуємо нашу першу зустріч у Перепельниках, із прикрістю залишаючи майбутнє, звертаємо увагу на наше спільне минуле і приємними слогадами намагаємося замінити втрату наших очікувань і нереалізованих задумів. Мені здається, що у своїх устремліннях, ілюзіях, настроях, намірах Олександр майже не змінився. Він бажає блага всім і собі. Він, як каже про нього в післямові до книжки упорядник проф. М.Зимомря, "сягнув справжніх вершин у багатьох ділянках", але при цьому сам собі торував дорогу й ніколи не будував власної кар'єри на чужих стражданнях.

Отримано 27 квітня 2012 р.

Богдан Хаварівський
м. Тернопіль

Козлов Р. А. Хронотопіка Франкових драм: теорія, практика, інтерпретація: Монографія. – Кривий Ріг: Видавничий дім, 2012. – 352 с.

Монографія присвячена маловивченій творчості І. Франка – драматургії. Автор вибрав для комплексної концепції хронотопіки художнього твору гносеологічні погляди І. Канта, що стосуються рецепції часу і простору, зокрема хронотопіки драми, час і простір у мисленні Франка – драмолога, "в просторі часів і подій" своїх п'єс, простори драматичної прози та драматичні хронотопи його віршів. Дослідник доходить висновку, що "саме в хронотопіці власних драм, попри всю їхню жанрову, тематичну, стильову й навіть родову поліфонію, І. Франкові вдалося зберегти тенденцію до семантизації найдрібніших елементів часу і простору".

С.С.